

‘Als de minister van emancipatie moet huilen ... dan moet het wel erg zijn’

De lancering van Equileap, dat de beurswaarde van gendergelijkheid in kaart brengt, verliep erg rustig. Tien maanden later boekt de stichting wereldwijd successen. Een interview met oprichter Diana van Maasdijk.

Door
Elfanie
toe Laer

Eerder deze week zat ze in Toronto en donderdag moet ze even op en neer naar Parijs. Diana van Maasdijk (47) reist de wereld over om haar missie te realiseren. Het is haar doel beleggers ervan te overtuigen dat hun kapitaal beter rendeert in bedrijven die goed scoren op het vlak van man-vrouwdiversiteit. Dat blijkt uit allerlei onderzoeken, ontdekte de feministe.

Van Maasdijk, tot twee jaar geleden hoofd filantropie bij ABN Amro, zag de businesscase achter de cijfers en voelde haar oude passie — strijden voor gelijke rechten voor mannen en vrouwen — opborrelen. Want als de grote geldstromen gestuurd worden op diversiteit, zullen vrouwen hun achtergestelde maatschappelijke positie sneller inlopen. En dat is geen overbodige luxe: in 2016 voorspelde het World Economic Forum (WEF) dat het nog 180 jaar zou duren voordat man en vrouw economisch gelijk zijn. Een jaar later schreefde het WEF die verwachting op naar 217 jaar. Van Maasdijk: ‘We staan al twintig jaar stil. Er bestaat al jaren een afspraak dat 30% van de raden van bestuur en raden van commissarissen uit vrouwen moet bestaan, maar dat doel is nooit gehaald. En dan hoor ik emancipatieminister Van Engelshoven zeggen: “Het is om te huilen”, en dan denk ik, als half-Ecuadoriaanse: wauw, als een nuchtere Nederlandse vrouw moet huilen ... dan is het pas écht erg.’

U zet zich al uw hele leven in voor vrouwenrechten. Waarom is dat voor u zo belangrijk?

‘Ik ben opgegroeid in Ecuador. Mijn vader was een Nederlandse zakenman, mijn moeder een Ecuadoriaanse kinderboekenschrijver. Wij hadden het erg goed, maar de armoede was nooit ver weg. Onderweg naar school zagen we straatkinderen, bij het stoplicht liepen ze bedelend langs de auto. Zij kregen niet dezelfde kansen als wij en daar wilde ik iets aan doen.’

Ik ging politicologie studeren in de VS en daar werd mij duidelijk dat de armste mensen vrouw zijn. Alleenstaande moeders zonder opleiding, dat zie je ook in Nederland. En hoe kom je uit armoede? Door een eerlijke kans te krijgen. De feministes van de afgelopen honderd jaar inspireerden me. Die kleine groep vrouwen heeft zoveel bereikt: we mogen stemmen, broeken dragen, een baan hebben ook als we getrouwd zijn ... Maar we zijn er nog niet. Vrouwen verdienen nog steeds minder en zijn zwaar ondervertegenwoordigd in de managementlagen van het bedrijfsleven.’

‘Toen ik in de VS studeerde, werd mij duidelijk dat de armste mensen vrouw zijn’

Vorige maand schreef Diana van Maasdijk een opiniestuk in het FD. Ze was boos, of in ieder geval teleurgesteld: op Internationale Vrouwendag mocht ze met haar collega's van Equileap op de Amsterdamse Beurs de gong luiden. De handelaren op de beursvloer floten haar na. Ze schreef: ‘Ook onze mondiale index, met daarin bedrijven die een leidende positie in “gender equality” innemen, heeft in de voorbije zes jaar de MSCI World Index met 10,7% overtroffen. Op een werkvloer die gedomineerd wordt door een dagelijkse zoektocht naar winstmarges, zou je verwachten dat dergelijke toegevoegde waarde duidelijk resoneert. In plaats daarvan een fluitconcert, waarmee er impliciet blijkt van gegeven wordt dat naast het winstargument voor vrouwengelijkheid, zelfs sociale gelijkheid niet wordt onderkend.’

U opereert in een conservatieve sector met uw organisatie. Als je dan wat aan gelijkheid voor mannen en vrouwen wilt doen, is dit dan wel de juiste aanvliegroute?

‘Dat vragen meer mensen zich af. Maar ik weet zeker: dit kan een succes worden. De wereld van maatschappelijke-impactinvesteringen biedt kansen die op het gebied van duurzaamheid al volop worden benut. Vroeger werd alleen het rendement op investeringen aan goede doelen geschonken. Tegenwoordig willen steeds meer beleggers dat het kapitaal zelf ook wordt ingezet om, behalve een goed rendement, maatschappelijke impact te hebben.’

Ik dacht: we hebben nooit zoveel ka-

Lees verder op pagina 8

'Als ik ontspan — ik wandel elke ochtend — kan ik nadenken. Dan komen de beste ideeën.'
FOTO'S: PETER STRELITSKI
VOOR HET FD

→ Vervolg van pagina 6

pitaal in de wereld gehad. Kapitaal is “the boss”. Dus ik ging langs bij de duurzaambeleggers van ABN Amro; zij brengen de gevolgen voor mens en milieu van bedrijven in kaart. Ik vroeg hun of wat zij deden ook zou kunnen op het gebied van gendergelijkheid. Dat kon, zeiden ze. Zij konden het aantal topvrouwen per bedrijf in kaart brengen. Maar dat vond ik niet genoeg. Het gaat om meer dan alleen de top.

De stichting Equileap zal komende herfst voor de tweede keer de Equileap-index publiceren. Hierin zijn de tweehonderd beursgenoteerde bedrijven opgenomen die het beste scoren als het gaat om gelijkheid tussen man en vrouw. In totaal worden drieduizend bedrijven met een omzet van ten minste \$ 2 mrd onderzocht. Zij worden getoetst op negentien criteria, zoals de man-vrouwverdeling in de top, het loningsbeleid, mogelijkheden voor ouderschapsverlof en flexibele werktijden. Het bedrijf dat het beste scoort, wint de Equileap-Award. In 2017 was dit L'Oréal.

Financiële instellingen kunnen, tegen betaling, met behulp van Equileap-data hun eigen beleggingsproducten ontwikkelen. De stichting investeert de winst die zij maakt in projecten die de positie van meisjes en vrouwen verbeteren.

Onderzoeken die aantonen dat bedrijven met een gevarieerd personeelsbestand zoveel beter scoren, zijn soms al jaren oud. Toch was er nooit eerder iemand die de beursgenoteerde bedrijven hierop rangschikte. Hoe komt dat?
‘Veel mensen geloven het nog niet.’

Hoe kan dat? Volgens McKinsey zou het bbp van de wereld tot 2025 met \$ 28.000 mrd kunnen groeien — een stijging van 26% — als de rol van mannen en vrouwen op de arbeidsmarkt gelijk verdeeld zou zijn. Dat zijn natuurlijk de gegevens waarmee u schermt.
‘Ja. Maar ik zie niet dat er een enorme beweging komt. Die cijfers hebben we al meer dan tien jaar ... Ik weet het niet. Wat ik wel weet, is dat ik die gendergelijkheid in de economie wilde accelereren. Bij ABN Amro werd dat idee niet met veel enthousiasme ontvangen. Toen heb ik besloten zelf een organisatie te beginnen en te gaan samenwerken met verschillende vermogensbeheerders. Daarvoor hadden we twee dingen nodig: ten eerste een methodologie om gendergelijkheid binnen een bedrijf in kaart te brengen, en verder een manier om die data te presenteren.

Veel mensen waren sceptisch. Ze dachten dat het niet zou werken, mijn idee zou te “niche” zijn, te nieuw. Men-

‘Financiële instellingen kunnen met Equileap-data hun eigen beleggingsproducten maken’

‘De boodschap is: als je een goede moeder bent, werk je niet fulltime’

sen moeten nog wennen aan duurzaam beleggen, zeiden ze. En bovendien: wie interesseert zich hiervoor? Het zijn toch mannen die beleggen en veel mannen willen dit niet.

Toch was ik ervan overtuigd dat hier een goed businessmodel in zat. En uiteindelijk vond ik in Jo Andrews een partner in crime. Ook zij heeft haar carrière opgebouwd in de filantropiesector en ook zij zegde haar baan op. Sindsdien hebben we ons samen vol op Equileap gestort.’

In hoeverre de vrouw geëmancipeerd is, verschilt per land. Tot eind jaren negentig woonde Van Maasdijk in Ecuador, de Verenigde Staten en Senegal. Ze kwam hier alleen in de zomervakantie en sprak nauwelijks Nederlands.

Wat was uw indruk van Nederland?

‘Ik vond Nederland een vrij en blij land. En veel veiliger dan Ecuador. Als wij in Zeeland vakantie vierden, mocht ik gaan en staan waar ik wilde. Dat kon bij ons niet.’

Mijn man is Frans en toen wij hier in 1997 kwamen wonen, dacht ik: dit is ook een egalitair land. Je kijkt om je heen en ziet al die prachtige vrouwen in minirokken met drie kinderen op de fiets, die onderweg zijn naar hun werk of de crèche ... Dan krijg je echt het gevoel dat het helemaal goed gaat. Maar toen werd ik zwanger en merkte ik: nou, zo egalitair is het hier nou ook weer niet.’

Want?

‘De hypotheekadviseur wilde mijn salaris voor 70% in plaats van 100% in de hypotheekaanvraag zetten. Ik dacht: huh?!? En iedereen vroeg mij hoe ik mijn baan ging combineren met het moederschap. Mijn man, die bij een ngo werkte, werd gevraagd wanneer hij nou eens een échte baan ging zoeken. Oftewel: hij moest meer gaan verdienen en ik moest vaker thuisblijven. Die boodschap is heel sterk in Nederland. Sterker dan in Frankrijk. De vrouwen van onze Franse vrienden zijn niet minder gaan werken. School, crèche en naschoolse opvang zijn daar heel goed geregeld.

En de enige die een schuldgevoel krijgt, is de vrouw. Ik werd gek aangekeken toen ik mijn zoon liet overblijven op school. De boodschap is: als je een goede moeder bent, werk je niet fulltime. En natuurlijk, als het nodig was, zou ik mijn carrière opgeven voor mijn kinderen. Maar is het beter voor een moeder om dat te doen? Nee. Het is belangrijk om financieel onafhankelijk te zijn.’

Als ik uw cv bekijk, krijg ik niet de indruk dat dat Hollandse verwachtingspatroon veel invloed had op uw eigen carrière.

CV Diana van Maasdijk

1971
Geboren in Quito,
Ecuador

1989-1996
Bachelor Politologie en Master
Internationale
Ontwikkeling

1995-1996
International
Volunteer Services,
Washington D.C.

1997
Family Care International,
Senegal

1997-2000
World Population
Foundation (Rutgers
Stichting)
Programmamedewerker

2000-2007
Mama Cash, o.a.
directeur Fondswerving en
Communicatie

2007-2012
Zelfstandig filantropieadviseur

2012-2015
Hoofd Filantropie
ABN Amro-
MeesPierson

2016
Oprichting
Equileap

Van Maasdijk
woont met haar
echtgenoot en
drie kinderen in
Amsterdam

‘Nee, mijn man en ik hebben beiden parttime gewerkt, soms ik drie dagen, soms hij. Ik voerde bij werkgevers keer op keer het gesprek of ik kon worden af-gerekend op het resultaat van mijn werk in plaats van op de uren die ik draaide. “Beoordeel mij op mijn output”, zei ik, “maar geef mij de ruimte om mijn kind op te halen als het ziek is en luizenmoeder te zijn als het moet.” En dat was prima. Ik kon van drie naar vier dagen en dan weer naar drie. Maar ik heb altijd keihard gewerkt. Drie dagen werken betekende toch hetzelfde werk doen in minder tijd. Dat is jammer: je moet betaald krijgen voor wat je doet.’

Nu is de tijd van luizenmoeder zijn allang voorbij en vertellen Van Maasdijs drie tienerzonen trots op school over hun moeder die vecht voor vrouwenrechten. Ze hoeft niet meer op tijd thuis te zijn en op de vraag hoeveel uur per week ze werkt, begint ze te lachen. ‘Ik ben altijd met Equileap bezig, maar ik vind het leuk. En als ik ontspan, komen de beste ideeën. Tegenwoordig wandel ik iedere ochtend met de hond, dan kan ik nadenken.’ Dat heeft haar stichting de afgelopen periode geen windeieren gelegd. Met de data over gendergelijkheid bij grote beursgenoteerde bedrijven zijn al verschillende beleggingsproducten ontwikkeld. Lyxor, een aftakking van Société Générale, begon een investeringsfonds waarin de honderdvijftig bedrijven die het hoogste scoren op gendergelijkheid worden gevolgd. UBS ontwikkelde een ‘gendervriendelijke’ tracker en de Britse bank Rothschild komt binnenkort ook met een nieuw fonds gebaseerd op data uit de Equileap-Index.

De mijlpaal van een half miljard vermogen dat wordt beheerd met Equileap-data, is sinds begin deze maand gehaald. Dat doel had u gehoopt binnen twee jaar te bereiken, terwijl u pas tien maanden onderweg bent. Het gaat hard, maar vanuit Nederland lijkt de interesse niet zo groot. Verbaast dat u?
‘Niet echt, de sector komt maar langzaam in beweging. Het zal wel komen hoor: beleggers brengen het geld naar hun eigen vermogensbeheerders en stellen steeds vaker de vraag: kan mijn kapitaal ook bijdragen aan een betere wereld? Mensen willen dit.’

Een paar dagen na het interview werd bekend dat de eerste Nederlandse klant is binnengehaald: NN Investment Partners gaat de gendergelijkheidsdata van Equileap toevoegen aan zijn duurzaambeleggenstrategie.

Elfanie toe Laer is redacteur van Het Financieel Dagblad.